

Évközi 29. Vasárnap A

*Én vagyok az Úr, és senki más!
Rajtam kívül nincs más isten. (Iz 45,5)*

Olvasmány

Izajás 45,1.4-6

Az Úr így szól fölkentjéhez, Küroszhoz, akinek megfogja jobbját, hogy színe előtt meghódolásra bírja a nemzeteket, és megoldja a királyok derekán az övet; hogy megnyissa előtte a kapukat, és ne maradjon egyetlen kapu se zárva:

"Szolgámért, Jákobért, és választottamért, Izraelért szólítottalak neveden. Dicső nevet adtam neked, bár nem ismertél.

Én vagyok az Úr, és senki más! Rajtam kívül nincs más isten. Bár nem ismersz, mégis felövezlek, hogy napkelettől napnyugatig megtudják: rajtam kívül nincsen más. Én vagyok az Úr, és senki más."

Szentlecke

1 Tesszalonikiekhez 1,1-5b

Pál, Szilvánusz és Timóteus a tesszalonikiek egyházának az Atyaistenben és Urunkban, Jézus Krisztusban: Kegyelem nektek és békesség!

Mindenkor hálát adunk Istennek mindnyájatokért, ahányszor csak megemlékezünk rólatok imádságainkban. Szüntelen gondolunk Istenünk és Atyánk előtt tevékeny hitetekre, áldozatos szeretetetekre és Urunkba, Jézus Krisztusba vetett szilárd reményetekre.

Testvéreim, kiket az Úr szeret! Jól tudjátok, hogy választottak vagytok! Hiszen az evangéliumot nem csak szóval hirdettük köztetek, hanem erővel, Szentlélekkel és mélységes meggyőződéssel!

Evangélium

Máté 22,15-21

Abban az időben: A farizeusok félrevonultak és megtanácskozták, hogyan tudnának belekötni Jézus szavaiba. Majd odaküldték hozzá tanítványaikat és a Heródes-pártiakat a következő kérdéssel: "Mester! Tudjuk, hogy igazat beszélsz, és az Isten útját az igazsághoz híven tanítod, és nem vagy tekintettel az emberek személyére. Mondd hát meg

nekünk, mi a véleményed: Szabad-e adót fizetni a császárnak vagy nem?" De Jézus felismerte gonoszságukat és így szólt hozzájuk: "Miért kísértetek, ti képmutatók! Mutassátok csak meg az adópénzt!" Aztán megkérdezte tőlük: "Kinek a képe és a felirata ez?" Azok azt felelték: "A császáré." Erre ő így szólt hozzájuk: "Akkor hát adjátok meg a császárnak, ami a császáré – az Istennek pedig, ami az Istené!" Ennek hallatára elcsodálkoztak, otthagyták őt, és elmentek.

Elmélkedés

"Adjátok meg a császárnak, ami a császáré, és Istennek, ami Istené!" Ha valaki Jézust kérdezi, azt kockáztatja, hogy többet mondanak neki, mint amennyit tudni szeretett volna. I. sz. 6-tól fejadót vetettek ki a római megszállók Izraelben. Volt-e a császárnak joga, hogy abban az országban, amely Isten tulajdona, adót hajtson be? A kérdés vallási és politikai puskapor. Jézus ellenfelei is tudják ezt, és egyáltalán nem a kérdést tartják fontosnak, hanem alkalmat keresnek hogy csapdát állíthassanak Jézusnak, aki megkérdőjelezi a fennálló rendet. Valóban robbanóanyag ez a kérdés abban az országban, ahol az erős zsidó nacionalizmus csak fogcsikorgatva viselte el az idegen hatalomnak való alávetettség szégyenét. De bárhogy is felel Jézus, mindenképp veszélyben van, mert vagy a radikális nacionalisták frontjához csatlakozik (akik meg akarják tagadni a császártól a hadisarcot), vagy pedig rabbiként elveszíti vallási tekintélyét, ha jóváhagyja az adót.

"Képmutatók", mondja Jézus és egyetlen világos felszólítással kivonja magát az ügyből: "Adjátok meg a császárnak, ami a császáré és Istennek, ami Istené." Ők, akiknek tele van a zsebe császári arannyal de facto elismerték a császári uralmat. De a végső, abszolút hatalom jogos birtokosa Isten, akinek tekintélye minden hatalomigényt felülmúl és viszonylagossá tesz. Mert Isten uralma nem az emberek anyagi értékeire tart igényt, magát az embert igényli.

Milyen választ hallhatunk Jézus szavaiból saját életünkre vonatkozólag? A keresztények nem magánszemélyek és az Egyház nem vallási egyesület. Krisztus keresztje a világban áll, kihívásként és ígéretként. A politikai valósággal éppúgy kapcsolatban van, mint mindannyiunk személyes életével. Ezért egy keresztény nem elégedhet meg semmiféle társadalmi renddel, anélkül, hogy meg ne vizsgálná. Nem azt várják tőlünk, hogy tagadjuk, vagy közömbösek legyünk a politika iránt, hanem kritikailag közelítsük meg és felelősségérzettel működünk közre Jézus felszólítása alapján. Eközben ügyelnünk kell arra, hogy az Egyház ne legyen a gazdagok Egyháza, vagy politikai hatalom, mint régebben. Sokkal inkább lehetőségünk van ma arra, hogy az elvilágiasodott formákat kitöröljük és egyre inkább visszatérjünk a kereszténység kezdetéhez amikor az Egyház nem "hagyományból" vagy megszokásból állt, hanem élő keresztényekből. Kérjük a Szentlelket, hogy megvilágosítson minket, hogy észrevegyük a lehetőséget és legyen erónk erre a küldetésre.